

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo Z. W. przeciwko (...) Spółce jawnej S. S., M. S., A. S., W. S. z siedzibą w Ł. o zapłatę oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach, że Z. W. jest właścicielem samochodu osobowego marki H. o numerze rejestracyjnym (...). Przy zakupie wyżej opisanego pojazdu powód otrzymał dokument – książkę gwarancyjną – potwierdzającą udzielenie przez H. (...) gwarancji dotyczącej jakości i sprawnego działania samochodu. W trakcie okresowego przeglądu wyżej opisanego pojazdu dokonywanego w pierwszym półroczu 2015 roku w stacji obsługi pojazdów marki H. prowadzonej przez pozwaną spółkę stwierdzono uszkodzenie mechaniczne przewodu doprowadzającego wodę do tzw. zbiornika wyrównawczego, stanowiącego element układu chłodzenia. Na skutek uszkodzenia z przewodu wydostawała się woda. W dacie stwierdzenia tego uszkodzenia stacja obsługi pojazdów nie dysponowała nowym przewodem, więc wymiana przewodu wymagałaby pozostawienia samochodu w zakładzie na okres kilku dni – na prośbę powoda pracownicy pozwanej spółki dokonali wówczas tymczasowej naprawy przewodu. Na prośbę powoda pracownicy pozwanej spółki zamówili nowy przewód wodny i w trakcie kolejnej wizyty powoda w tej samej stacji obsługi pojazdów dokonano wymiany uszkodzonego przewodu na nowy. Powód zgłaszał wówczas wątpliwości co do tego, czy wymiana przewodu nie powinna odbyć się nieodpłatnie, tj. w ramach gwarancji udzielonej przez producenta pojazdu. Pracownicy pozwanej spółki poinformowali powoda o tym, że uszkodzenia mechaniczne nie są objęte gwarancją. Powód zgodził się pokryć koszty wymiany przewodu na nowy, gdyż uważał, że w przeciwnym razie – tj. w przypadku korzystania z przewodu uszkodzonego – utraci uprawnienia wynikające z gwarancji.

Za wykonanie wymiany przewodu wodnego chłodnicy powód zapłacił na rzecz pozwanej spółki sumę 91,40 zł.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy wskazał, że powód wystąpił w niniejszej sprawie z dwoma roszczeniami, tj. z roszczeniem o zapłatę przez pozwanego sumy 91,40 zł stanowiącej równowartość pokrytych przez powoda kosztów wymiany przewodu gumowego w pojeździe oraz sumy 108,60 zł z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego.

W zakresie dotyczącym pierwszego z tych roszczeń należy wskazać, że pozwana spółka nie jest podmiotem, w stosunku do którego powód mógłby skutecznie dochodzić roszczeń z tytułu gwarancji udzielonej na wyżej opisany pojazd. Jak wynika z treści książki gwarancyjnej pojazdu, gwarantem – tj. podmiotem zobowiązanym do realizacji obowiązków wynikających z udzielonej gwarancji – jest (...) Sp. z o.o., a zatem podmiot inny niż pozwana spółka. Stosownie do treści art. 577 § 1 k.c. to wystawca dokumentu gwarancyjnego (gwarant) jest podmiotem, do którego należy kierować roszczenia oparte na treści tego dokumentu. Dodać należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że w stosunku do pozwanej spółki powód mógłby kierować jakiegokolwiek roszczenia związane z treścią umowy sprzedaży pojazdu, gdyż powód nie twierdził, iż pojazd ten kupił od pozwanej spółki, a z treści dokumentu gwarancyjnego wynika, że pojazd został przez powoda nabyty od (...) Sp. z o.o. w W..

Innymi słowy, brak jest podstaw prawnych do przyjęcia, że pozwana spółka miałaby odpowiadać w stosunku do powoda za ewentualne wady fizyczne wyżej opisanego pojazdu, dlatego zbędne było w niniejszej sprawie ustalanie, czy pęknięcie wyżej opisanego przewodu było wynikiem jego wadliwości. Zaznaczyć należy, że powód nie opierał swojego roszczenia wobec pozwanej spółki na twierdzeniu o wadliwości lub nieprawidłowości jakichkolwiek prac serwisowych lub naprawczych przeprowadzonych przez tę spółkę.

Powód ponadto sformułował wobec pozwanej spółki roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych. Zasadność tego rodzaju roszczenia należy oceniać w oparciu o treść art. 448 k.c. Należy wobec tego zaznaczyć, że powód nie udowodnił, aby pozwana spółka lub jej pracownicy dopuścili się naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych powoda. W szczególności, nie stanowi naruszenia dóbr osobistych powoda to, że z uwagi na konieczność pozostawienia pojazdu w stacji obsługi prowadzonej przez pozwaną spółkę powód musiał przerwać sprawowanie opieki nad swoją żoną.

Wobec powyższego, obydwa roszczenia powoda podlegały oddaleniu.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążono powoda, jako stronę przegrywającą proces, obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł oraz kosztów pokrycia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód Z. W., zarzucając rozstrzygnięciu niewyjaśnienie istoty sporu i naruszenie:

- art. 155 k.c. poprzez przyjęcie, że kolejnemu nabywcy samochodu nie przysługują prawa własności wynikające z sukcesji generalnej;
- art. 577 k.c., art. 578 k.c. poprzez przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie spółka j. (...) nie posiada uprawnień udzielonych przez gwaranta/ H. (...)/ zawartych w Książce Gwarancyjnej pojazdu H.;
- art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. poprzez wybiórcze a nie wszechstronne zapoznanie się z dokumentem K. Gwarancyjna pojazdu H.;
- art. 278 § 1 k.p.c. poprzez odrzucenie wniosku o powołanie biegłego do oceny wady rzeczy spornej.

W oparciu o powyższe apelujący wniósł o zmianę, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz zasądzenie kosztów procesu od pozwanej. W uzupełnieniu braków formalnych apelacji, powód wniósł także o uznanie spółki jawnej (...), M. S., A. S., W. S. z siedzibą w Ł., że jest (...) marki H. oraz Autoryzowaną Stacją Obsługi pojazdów marki H., a nadto uznanie, że:

- spółka jawna (...) posiada prawa do wykonywania uprawnień wynikających z K. Gwarancyjnej;
- K. Gwarancyjna należy do pojazdu oraz że kolejny nabywca pojazdu ma prawa do uprawnień zawartych w Książce Gwarancyjnej wynikających z praw własności rzeczy nabytej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest o tyle zasadna, że skutkowałą uchyleniem zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaskarżonego orzeczenia jak i jego pisemnych motywów czyni nieodzownym wniosek, że Sąd Rejonowy w ogóle nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się wszak jednolicie, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1936 r., C 1839/36, Zb. Orz. 1936, poz. 315; postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, Nr 1, poz. 22; z 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, Lex nr 50750; z 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, Lex nr 519260; wyroki Sądu Najwyższego z 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 Nr 3, poz. 36; z 21 października 2005 r., III CK 161/05, Lex nr 178635.; z 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 2).

Rozpoznanie istoty sprawy ma zatem co do zasady miejsce wtedy, gdy sąd wydaje rozstrzygnięcie stanowiące odpowiedź na zgłoszone w danym postępowaniu żądanie. O tym w realiach niniejszej sprawy mówić zaś zdecydowanie nie sposób.

Analiza przedstawionych dowodów oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku nasuwa wniosek, że Sąd Rejonowy w istocie nie rozpoznał podstawy ani przesłanek odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanej spółki (...), M. S., A. S., W.

S.. Z pozwu złożonego w tej sprawie wynika, że swoje roszczenie o odszkodowanie powód wywodzi z K. Gwarancyjnej samochodu H.. Sąd Rejonowy zaś w oparciu o tenże dokument oraz na podstawie art. 577 § 1 k.c. wywiódł, że to wystawca tego dokumentu, tj. gwarant ((...) sp. z o.o.) jest podmiotem, do którego należy kierować roszczenia oparte na treści tego dokumentu. Jednakże, czego nie rozważył Sąd Rejonowy, z postanowień ww. gwarancji (w punkcie 2.10 „Dodatkowe ograniczenie gwarancji”) wynika, że:

- „w przypadku stwierdzenia usterki lub niesprawności pojazdu Użytkownik zobowiązany jest natychmiast zgłosić ją w Autoryzowanej Stacji Obsługi H. oraz dostarczyć pojazd na własny koszt.” (punkt 4)

- „o sposobie usunięcia usterki decyduje Autoryzowana Stacja Obsługi H. działająca w imieniu Gwaranta.” (punkt 5)

- „po stwierdzeniu przez Autoryzowaną Stację Obsługi H. odpowiedzialności Gwaranta za powstałą usterkę lub niesprawność, użytkownikowi przysługuje prawo do bezpłatnej naprawy gwarancyjnej. Naprawa gwarancyjna obejmuje naprawę lub wymianę uszkodzonego elementu w celu przywrócenia właściwości eksploatacyjnych pojazdu w terminie 14 dni od daty przekazania samochodu przez Użytkownika do Autoryzowanej Stacji Obsługi H.. W przypadku, gdy części zamienne niezbędne do wykonania naprawy gwarancyjnej muszą być sprowadzane z zagranicy termin może być przedłużony o czas niezbędny do sprowadzenia tych części.” (punkt 6)

Powyższe zapisy świadczą o upoważnieniu pozwanej spółki przez (...) sp. z o.o. do spełnienia świadczenia wynikającego z gwarancji na rzecz właściciela pojazdu. Postanowienia te powinny zatem zostać rozważone w świetle regulacji art. 393 k.c. jako umowa serwisowa na rzecz osoby trzeciej. Zgodnie z § 1 rzeczonoego przepisu, jeżeli w umowie zastrzeżono, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej, osoba ta, w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 25 marca 1999 r. (III CKN 451/98), że tzw. umowy o przekazanie obsługi gwarancyjnej (umowy serwisowe) mają charakter umów o świadczenie na rzecz osoby trzeciej (art. 393 k.c.) - wynikają zatem z nich dla osoby uprawnionej z gwarancji roszczenia o spełnienie świadczeń gwarancyjnych wobec jednostki, która przejęła wykonywanie tych świadczeń.

W sprawie niniejszej, na podstawie umowy z producentem strona pozwana podjęła się samodzielnego wykonywania określonych w Karcie Gwarancyjnej świadczeń gwarancyjnych; wniosek tej treści wynika jednoznacznie z postanowień Karty. W tym stanie rzeczy, nie można uznać za zasadne twierdzeń pozwanego, zawartych w apelacji, że nie posiada on uprawnień udzielonych przez gwaranta.

W tych okolicznościach uznać należy, że Sąd Rejonowy ograniczając się do stwierdzenia, że gwarant jest podmiotem, do którego należy kierować roszczenia oparte na treści tego dokumentu, nie rozpatrzył materialnej podstawy roszczenia powoda, w tym kwestii cesji obowiązków gwaranta na pozwanego, co powodowało konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Ponadto Sąd I instancji nie rozpatrzył również materialnej podstawy roszczenia powoda, które zostało co prawda sformułowane jako roszczenie o zadośćuczynienie, jednakże z przedstawionego przez powoda stanu faktycznego, stanowiącego podstawę jego roszczenia wynika, że powód dochodzi w istocie odszkodowania, bowiem wnosił o zasądzenie kosztów opieki nad jego żoną, którą to opiekę musiał żonie zapewnić podczas jego nieobecności spowodowanej koniecznością naprawy samochodu.

Mając wszystko powyższe na uwadze, stosownie do treści art. 386 § 4 k.p.c., koniecznym stało się uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Badając sprawę ponownie Sąd Rejonowy, mając na względzie powyżej poczynione rozważania, powinien rozstrzygnąć o zasadności żądania powoda w świetle powołanych wyżej postanowień K. Gwarancyjnej i ustalić czy roszczenie sformułowane jako roszczenie o zadośćuczynienie jest w nim w istocie, czy też powód dochodzi odszkodowania z tytułu

konieczności zapewnienia opieki żonie i wobec tego rozpoznać sprawę w zakresie zgłoszonego roszczenia stosując o odpowiednie przepisy prawa materialnego.